

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 11

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Αριθ. Πρωτ. 738
Διεκ. 481

Εν Ἀθῆναις τῇ 16 Μαρτίου 1933.

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀγγέλλει εὐχαρίστως ὅτι συμφώνως τῷ διακεῖ πόθῳ καὶ τῇ ὁμοθυμῶ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἢ ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἤρξατο ἡδὴ σὺν Θεῷ τῆς λειτουργίας αὐτῆς. Λόγοι τινές, συνοπτικῶς ἐκτεθέντες ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιβράδυνσιν τοῦ γεγονότος τοῦτου καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς Ἱεραποστολῆς ὡς Ὀργανώσεως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περὶ Σωματείων νόμου. Ἡ ὀργάνωσις εἶχεν ἀνάγκην νομικῆς τιμῆς βάσεως, διότι καὶ περιουσίαν ἰδίαν πρόκειται ν' ἀποκτήσῃ καὶ εἰσφορὰς νὰ διενεργήσῃ. Σκέψις δ' ἐπικρατεῖ ὅπως ζήτηθῇ ἵνα νόμῳ ἀναγνωρισθῇ ἢ Ἱερὰ Σύνοδος ὡς ἴδιον νομικὸν πρόσωπον, ὅποτε αἴρονται ἱκαναὶ δυσχέρειαι, διότι ἢ ὀργάνωσις τῆς Ἱεραποστολῆς δὲν δύναται νὰ κινήθῃ ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τῶν νόμων τοῦ Κράτους.

Ὡς δὲ καὶ ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος Καταστατικῆς τῆς Ἱεραποστολῆς καταφαίνεται, αὕτη μέλλει νὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὰς ἀμέσους ἐμπνεύσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ἱεραρχίας καὶ παρ' αὐτὰς, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὀρίσθησαν καὶ μέλη τοῦ Κ. Δ. Συμβουλίου καὶ ἐκτὸς τῶν ἐκάστοτε Συνοδικῶν, τὸ δὲ Κ. Δ. Συμβούλιον τῆς Ἱεραποστολῆς ἔσται, κυρίως εἰπεῖν, Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ, ἐργαζομένη παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς ἐκτελοῦσα, διὰ τῶν ἐπὶ μέρους Διευθύνσεων. Τὸ ἔργον δὲ τῆς Ἱεραποστολῆς ἀποσκοπεῖ ἀφ' ἐνός μὲν εἰς τὴν συστηματοποίησιν τῆς νῦν διεξαγομένης Ἱεραποστολικῆς δράσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν ἐνιαίου προγράμματος καὶ ἐνιαίου συστήματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ δημιουργίαν τῶν τρόπων καὶ τῶν ἰδρυμάτων ἐκείνων, δι' ὧν ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς σύνολον, θ' ἀναπτύξῃ τὸν ἐσωτερικὸν βίον αὐτῆς, τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ λόγου, τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν κατήχησιν τῆς νεολαίας, τὴν ἐνίσχυσιν ἐν γένει τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος καὶ τὴν ἀμυναν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ πάσης ξένης προπαγάνδας, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας. Κατὰ ταῦτα τὸ ἔργον τῆς Ἱεραποστολῆς ἔσται ἔργον αὐτῆς τῆς

Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκπροσωπούσης καὶ ἐν τούτῳ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἣτις ἐν τῇ ἀναφερόμενῳ δικαιώματι αὐτῆς, ὡς ὑπάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, θὰ κανονίζῃ καὶ ρυθμίζῃ ἐκάστοτε τὸ ἔργον τῆς Ἱεραποστολῆς.

Ταῦτα ἀγγέλλοντες πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας, ἐπικαλούμεθα τὴν ἀδελφικὴν αὐτῶν συναντίληψιν, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραποστολῆς, εἰς ἣν χρηστὰς καὶ μεγάλας στηρίξει ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐλπιδας.

- † Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ
- † Ο ΠΑΩΜΑΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- † Ο ΒΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΙΤΖΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
- † Ο ΖΙΧΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
- † Ο ΕΔΕΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
- † Ο ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ο ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ο ΗΛΕΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- † Ο ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΙΠΟ ΈΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ο ΣΥΡΟΥ ΤΗΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ
- † Ο ΦΩΚΙΔΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ
- † Ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ο ΑΡΧΙΕΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΡΟΥΜΠΙΑΝΗΣ

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Αἱ δηλώσεις εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας προσέβησαν οἱ νέοι ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας περὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἢ δημοσία ἐκπαίδευσις ἀποκατασταθῇ ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς θρησκείας, τῆς ἠθικῆς, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρήγαγον μεγάλην ἀνακούφισιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινόν. Ὁ εἰς τοσαύτας θυσίας ὑπὲρ τῆς παιδείας τῶν τέκνων τοῦ ὑποβαλλόμενος ἑλληνικὸς λαὸς πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ ἀκούσῃ τοιαύτας ἐπαγγελίας· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν ἤκουε καὶ ἔβλεπε τὰ ἀντίθετα· ματαίως δὲ προσδοκῶν ἐν παιητικῇ σιτίσει τὴν τροπὴν τῶν ἐκπαιδευτικῶν πραγμάτων κατὰ τὰς ἐφῆσεις καὶ τὰς εὐχὰς του, ἠναγκάσθη ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἐνεργότερον νὰ παρέμβῃ διὰ τῶν ἀστικῶν ὀργανώσεων του ἵνα προληφθῇ ἢ ἀπειλουμένη ραγδαία, ἀσφα-

λῆς καὶ ὀλοκληρωτικῆ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ἀλλοίωσις.

Διότι ὅ,τι πραγματικῶς ἤρχισε νὰ καθίσταται εἰς πάντας ἀντιληπτὸν εἶνε ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἰσχώρησεν ἀθρόος εἰς τὰ σχολεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων παραδίδονται εἰς τὴν κοινωνίαν νεανίσκοι οὐ μόνον τελείως ἀνερωμάτιστοι ἠθικῶς, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς, οὐ μόνον εὐκόλως λεία τῶν ἀνηθικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν τάσεων καὶ κινήσεων, ἀλλὰ καὶ θετικοὶ παράγοντες τοῦ κομμουνισμοῦ, θιασῶται αὐτοῦ φανατικοὶ καὶ ἐνθουσιώδεις, ὑβρισταὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος, περιφρονηταὶ τῆς ἠθικῆς καὶ παντὸς εὐγενοῦς αἰσθήματος. Εἶνε γεγονός ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως, ὅτι ὁ διδασκαλικὸς κλάδος ἀριθμῆται καὶ κομμουνιστῆς, ὅτι ἠτόνησεν ἐν τοῖς δημοσίοις ἐκπαιδευτηρίοις ἡ φρονηματιστικὴ διδασκαλία, ὅτι αἱ χεῖρες τῶν πλείστων μαθητῶν κρατοῦν ἀναφανδὸν κομμουνιστικὰ περιοδικὰ τῶν αὐτοκαλουμένων «πρωτοπόρων», ὅτι ἀπὸ τὰ ἐν χρήσει διδακτικὰ βιβλία λείπει τὸ μορφωτικὸν τῆς ψυχῆς στοιχεῖον, λείπει ἡ ἠθοπλαστικὴ διδασκαλία, λείπει ὅ,τι ἐμπνέει ἀγάπην πρὸς τὴν πάτριον θρησκείαν, πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα.

Διὰ τοῦτο τὸ μετὰ τῆς ἀγωνίας ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀναμενόμενον σύνθημα τῆς ἐπανόδου τῆς παιδείας εἰς τὴν γνησίως ὀρθόδοξον καὶ ἀγνῶς ἑλληνικὴν πηγὴν τῆς, εἰς τὴν πηγὴν τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐχάλκευον τὴν ἠθικὴν ἐπιβολὴν καὶ τὴν ψυχικὴν ὠραιότητα τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, ἀνεπτέρωσε τὴν κοινήν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἀρμόδιοι θὰ καταβάλωσι συστηματικὴν τὴν προσπάθειάν των ὅπως ἡ ἑλληνικὴ παιδεία ἀποκατασταθῆ εἰς τὴν φυσικὴν τῆς κοίτην, ἀφ' ἧς δυστυχῶς ἐξετράπη. Ἀνάγκη νὰ πυκνωθῆ ἡ ἐν πάσαις ταῖς δημοσίαις σχολαῖς διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, καθ' ἃ ἐπανειλημμένως εἰσηγήθησαν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, νὰ νομοθετηθῆ ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν καὶ διὰ τὰ σχολεῖα ἐκ τῶν ὁποίων παντελῶς ἐξωστρακίσθη, ὥσει μὴ εἶνε ἑλληνόπαιδες οἱ ἐν αὐταῖς διδασκόμενοι, νὰ ληφθῆ πρόνοια περὶ ἀνασυντάξεως τῶν διδακτικῶν βιβλίων κατὰ τὰς ἐνδείξεις τῆς ὀρθῆς παιδαγωγικῆς, νὰ

πυκνωθῆ καὶ νὰ καταστῆ ἀσθηρότερος ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, συλλήβδην δὲ νὰ κατανοηθῆ ὅτι, ὅσονδήποτε κἂν ἡ οἰκονομικὴ ὄψις τῆς κρίσεως αἰχμαλωτίξῃ τὴν προσοχήν, ἡ κρίσις καὶ παρ' ἡμῶν καὶ καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην εἶνε κατὰ τὴν πάγονοιον ὁμολογίαν κυριώτατα ἠθικὴ, καὶ ὅτι μόνον ἐφ' ὅσον αἴρονται ταύτης τὰ αἷτια θὰ ἀμβλυνηθῆ καὶ θὰ ἀρθῆ καὶ ἡ οἰκονομικὴ κρίσις. Ἐφ' ὅσον δὲ τὰ αἷτια τῆς ἠθικῆς κρίσεως δύνανται νὰ ἀρθῶσι μάλιστα διὰ τοῦ σχολίου, τὸ ὁποῖον διαπλάττει τὰς εὐπλάστους ψυχὰς τῶν μελλόντων πολιτῶν, εὐνόητον ὅτι εἰς πᾶσαν πολιτείαν τὸ πρωτεῖον πρόβλημα εἶνε τὸ τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς, ἄλλως τε, μαρτυροῦν καὶ αἱ τοσαύτην ἐντύπωσιν ἐμπούησασαι πρόσφατοι διακηρύξεις τῆς νέας γερμανικῆς κυβερνήσεως.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ

[14]

Κατὰ ταῦτα ἡ προβαλλομένη ἐνότις κατὰ βάθος καὶ κατ' οὐσίαν ἐξεταζομένη, κατὰ μείζονα δὲ λόγον καὶ ἡ παρὰ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου ὑφισταμένη ἤδη μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα εἶναι θεωρητικὴ καὶ κατ' ὄνομα μόνον, πόρρω δ' ἀναμφιβόλως ἀπέχει τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου ἀποκατασταθείσης καὶ διὰ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου πρὸς τοὺς ἀπολιεφθέντας ἀπὸ τῆς Συνόδου Ἐπισκόπους ἀνακοινωθείσης, ἐφ' ὅσον ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα δὲν ἐδράζεται ἀκριβῶς ἐπὶ πάντων ἀνεξαίρετως τῶν στοιχείων τῆς εἰρημένης παρὶ τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως καὶ ἐφ' ὅσον συνεπῶς δὲν φυλάττονται ἀπαραβάτως καὶ ἀκριβῶς τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα στοιχεία τῆς ἑαρινῆς ἡμερησίας καὶ πανσελήνου⁴⁸.

48. Καὶ ὁ διάσημος ἱστορικὸς Ch. I. Hefele φρονῶν ὅτι ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τῆς ἑαρινῆς ἡμερησίας καὶ πανσελήνου ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα ἐπιβάλλεται ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καὶ τῆς διαληφθείσης Ἐγκυκλίου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἀναγράφει τὰ ἑξῆς: «Les Pères du Concile ont pris pour base de leur décision le comput le plus généralement admis parmi les chrétiens Orthodoxes, c'est à dire celui qui réglait le 14 d'après l'équinoxe et le dimanche de Pâques d'après cette lettre citée de Constantin fait clairement connaître la pensée du Concile: car d'après cette lettre le Concile exige 1° que la Pâque soit toujours un dimanche (il se sépare donc des quartodécimans) et 2° qu'elle ne soit jamais célébrée en même temps que celle des Juifs. Il résulte de cette seconde décision une règle très importante qui n'a pas été formellement décrétée par le Concile mais qui est conforme aux usages intérieurs fut plus tard explicitement prescrite: si le 14 tom-

Ἔχοντες δ' ὑπ' ὄψει τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα περὶ τῆς ἀναγκαίουσιν ἐν τῇ εορτῇ τοῦ Πάσχα ἐνόητος ὅπως ταύτην ἀντελαμβάνετο καὶ ἐνόει ἢ τε ἀγιωτάτη Α' Οἰκουμενικῆ Σύνοδος ὡς καὶ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς πρώτους μετ' αὐτὴν αἰῶνας, ἔτι δὲ καὶ τ' ἀναγραφόμενα ἐν τοῖς ἀνωτέρω δυοῖν Κεφαλαίοις καὶ ἰδίᾳ τὰ συμπεράσματα εἰς ἃ ἐν αὐτοῖς καταλήγομεν, ἦτοι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐν τῷ Α' Κεφαλαίῳ ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι, αἵτινες ἔχουσι ἤδη ἐν χρήσει τὸ διορθωμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ἀδυνατοῦσι, παντελῶς νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ τέως Ἡμερολογικὸν Καθεστὸς καὶ ἔχει μόνον τοῦτο ἄλλ' εὐρισκόμεναι καὶ ἐν τῇ ἀδελφίῳ ἀνάγκῃ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ταχύτεραν ἄρσιν τῶν σκανδαλιζόντων τοὺς χριστιανοὺς γνωστῶν γεγονότων δὲν ἔχουσι πρὸς τοῦτο ἄλλον τρόπον καὶ ἄλλην διέξοδον, εἰμὴ μόνον τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἡμιτελοῦς αὐτῶν ἐνεργείας ἐν τῷ Ἡμερολογικῷ ζητήματι, εἰς ἣν καὶ ὀφείλονται τὰ εἰρημένα γεγονότα, ἦτοι τὴν διόρθωσιν ἢ ἀντικατάστασιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος ἐπιβαλλομένην ἄλλως τε καὶ ἐκ λόγων καθαρῶς Ἐκκλησιαστικῶν καθ' ἃ εἴρηται ἀνωτέρω, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐν τῷ Β' Κεφαλαίῳ ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι αἵτινες ἐξακολουθοῦσι χρησιμοποιοῦσαι τὸ ἐσφαλμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἔχουσι πλέον υπέρτατον ἐκκλησιαστικὸν καθῆκον, ἀφοῦ ἤδη τίθεται ἐπισήμως ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς μελέτης τοῦ Πασχαλίου, ὅπως λάβωσιν ὑπὸ σπουδαιοτάτην ἔποψιν τὴν ἐκ λόγων ἐπιτακτικῶν ἐπιβαλλομένην διόρθωσιν ἢ ἀντικατάστασιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος συμφώνως ταῖς εἰρημέναις ὑποδείξεσι, καθόσον μόνον οὕτω ἀποβαίνει δυνατὴ ἢ πιστὴ καὶ ἀκριβὴς ἐν τῷ μέλλοντι τήρησις καὶ ἐφαρμογὴ τῆς περὶ τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη αὐτῶν ἐνεργεῖα ἀναγκαίαν ὡσαύτως καθίστησι καὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου συνεπεία τοῦ ὑφισταμένου στενοῦ συνδέσμου μεταξὺ Πασχαλίου καὶ Ἡμερολογίου, καταλήγομεν προδήλως εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ὡς ἔχουσι σήμερον τὰ πράγματα ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, ὁ μόνος τρόπος πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος καὶ συμφωνίας ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Ἡμερολογίου μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι ν' ἀποδεχθῶσι τὸ διορθωμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ αἱ Ἐκκλησίαι, αἵτινες ἐμμένουσιν εἰσέτι εἰς τὸ ἐσφαλμένον,

bait un dimanche, on ne devait pas célébrer la Pâque ce dimanche, mais bien huit jours après. Et cela pour deux motifs ; 1° parce que le 14 indique seulement le jour de la mort du Seigneur, et que la fête de la Résurrection doit suivre ce jour, et non pas coïncider avec lui ; 2° parce que dans les années où le 14 tombe un dimanche les Chrétiens eussent célébré leur Pâque en même temps que les Juifs, ce que le Concile voulait éviter. La troisième décision prise à Nicée tendait à défendre aux Chrétiens de célébrer deux fois la Pâque dans une même année (ce que faisaient les Juifs et les Protopaschites), c'est à dire que l'on devait tenir compte de l'équinoxe dans tous les calculs sur la Pâque. Il semble hors de doute que Constantin a uniquement inséré dans sa lettre, qui a toutes les apparences d'une lettre synodale, les décisions réellement prises par le Concile : l'observation de l'équinoxe, le placement du 14 après l'équinoxe et le placement du dimanche après le 14 » (« Histoire de Conciles » trad. fran. Tom. I, Paris 1907 p. 462-463).

καὶ ὅλαι ὁμοῦ νὰ προβῶσιν ἀπὸ συμφώνου διὰ Μεγάλης Τοπικῆς ἢ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἰς τὴν διόρθωσιν ἢ ἀντικατάστασιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος ἐπὶ τῇ βίσει καὶ συμφώνως πρὸς τὴν περὶ τοῦ Πάσχα ἀπόφασιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρὸς ἐπιτερεῖν τῆς ἀκριβοῦς αὐτῆς ἐφαρμογῆς, ἦτοι δι' ἀκριβῶν ἱστορησιαστικῶν περιτηρήσεων καὶ ὑπολογισμῶν καιροποιουμένην ἐπακρῶς τῆς τε πραγματικῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας καὶ τῆς ἀκολουθούσης ταύτῃ Πασχαλινῆς Πεντηκστήτου καὶ ἐπὶ τῇ βίσει τούτων καθοριζομένης ἀκριβῶς τῆς ἡμερομηνίας τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ δὴ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, τοῦ τόπου τούτεστι τῆς γεννήσεως, τοῦ πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μέχρις ὅμως ἐπιτεύξεως τοῦ εὐκταίου τούτου ἀγίου ἔχομεν ὡσαύτως τὴν γνώμην ὅτι δέον τὰ πράγματα νὰ μένωσιν εἰς ὃ σημείον ἤδη εὐρίσκονται, οὐδεμιᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δικαιομένης νὰ προβῇ εἰς ἐνεργεῖαν ἀφροῶσαν τὰ τοῦ Πασχαλίου, ὅσον δήποτε καὶ ἂν προβάλλῃ αὐτὴ ὡς ἀδήριτος Ἐκκλησιαστικὴ ἀνάγκη, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας θέλει δοθῆ ἀφορμὴ πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ὑφισταμένης ἤδη ἀσυμφωνίας καὶ εὐρυσιν τοῦ χάσματος μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Ἡμερολογίου ὡς ἐπίσης ἐὰν τυχόν λόγοι οἰοιδήποτε τοπικῆν καὶ κοσμικῆν χροιάν καὶ σημασίαν ἔχοντες ἐμποδίζουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, φρονοῦμεν ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι αὗται ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν σεβασμίαν καὶ πολῦτιμον ἐνότητα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπέβλεψε καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆ Σύνοδος, ὅτε καθώρισε τὰ τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἔχουσι ἐπιτακτικὸν ἐκκλησιαστικὸν καθῆκον ὅπως προσπαθήσωσι παντὶ σθένει νὰ παρακάμψωσι καὶ υπερπηδήσωσι τὰ κωλύματα ταῦτα, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποικίλοι λόγοι καθαρῶς Ἐκκλησιαστικοὶ ἐπιβάλλουσιν ἤδη τὴν διόρθωσιν τοῦ τε Ἡμερολογίου καὶ ἰδιαίτερος τοῦ Πασχαλίου Κανόνος.

Οὕτω δὲ καὶ μόνον, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, δύναται καὶ δέον ἵνα ἐπιτευχθῇ ἢ ποθητὴ ἐνότης καὶ ἀποκατάστασις τῆς συμφωνίας μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Ἡμερολογίου ἐκ λόγων καθαρῶς Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐν πνεύματι ἀπολύτως Ἐκκλησιαστικῷ « π ρ ὄ ς τ ὁ π ἄ ν τ α ς ὁ μ ο φ ὶ ὡ ς ἀ ν ἄ π ἔ μ π ε ι ν τ ἄ ς ε ὑ χ ἄ ς » καὶ « τ ἦ ν ἀ γ ι ω τ ἄ τ ῆ ν τ οῦ Π ἄ σ χ α ε ὄ ρ τ ἦ ν μ ι ᾗ καὶ τ ἦ α ὑ τ ῆ ἡ μ ἔ ρ α σ υ ν τ ε λ ε ῖ σ θ α ι », ὡς ἐνετείλατο ἡ Ἀγιωτάτη ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆ Σύνοδος. [Τέλος]

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ἡ παιδεία ἀποβλέπει εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ἐθνικὴν μόρφωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῆς νεότητος. Διὰ τῆς ἀλλεθούς παιδείας διαπλάσσονται καὶ προάγονται οἱ ἄνθρωποι διότι οἱ ἀγωγὴ καὶ μόρφωσις εἶνε ἀναγκαῖα τοῖς νέοις «οἷς ἀπαλοῖς οὖσιν ἐνδύεται τύπος ὃν ἂν τις βούληται ἐνσημῆνασθαι. ἐκάστω», ὡς λέγει

ὁ θεὸς Πλάτων. Κατὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν ἀφείλομεν νὰ δίδωμεν προσοχὴν καὶ τοῦτο μὲν νὰ διδάσκωμεν τὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς διδασκαλίας, τοῦτο δὲ νὰ παρέχωμεν τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς. Εἰς τοῦτο πρῶτιστα εἶνε ἐντεταλμένοι οἱ γονεῖς, ἔπειτα δὲ οἱ διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοὶ τῆς τρυφερᾶς νεότητος. Ὁ Ἱ. Βασίλειος λέγει, «ἦν ἐκ παίδων ἔλαβον ἔννοιαν περὶ Θεοῦ παρὰ τῆς μακαρίας μητρός μου. ταύτην αὐξήθεισαν ἔσχον ἐν ἑμαυτῷ· οὐ γὰρ ἄλλα ἐξ ἄλλων μετέβαλον ἐν τῇ τοῦ λόγου συμπληρώσει, ἀλλὰ τὰς παραδοθείσας μοι παρ' αὐτῆς ἀρχὰς ἐτελείωσα». (Ἐπιστ. σκγ').

Δυστυχῶς ἀπὸ τινος χρόνου πολλὰ Σχολεῖα δὲν εἶνε μορφωτικὰ τοῦ ἤθους καὶ τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, διότι ὑπάρχουν διδάσκαλοι ψυχροὶ μὲν περὶ τὰ θεῖα, ἄμιοροι δὲ ἀρετῆς ἢ ἄπειροι καὶ ἀνίκανοι πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ καθήκοντος. Καὶ διὰ τοῦτο Σχολεῖα ἀποβαίνουν οὐχὶ σοφίας, ἀλλὰ κακίας καὶ διαφθορᾶς ἐργαστήρια, ἐξ ὧν, ὡς ἀπὸ μεμολυσμένης οἰκίας, ἐξέρχονται λοιμοὶ καὶ ἔλθουσι ἄνθρωποι, διαφθείροντες τὸ πολίτευμα καὶ λυμαινόμενοι οἰκίας καὶ τάξεις ὅλας συμπολιτῶν. Ὅλων τῶν Σχολείων πρῶτιστον χρέος εἶνε νὰ μορφώσῃ τὸν ἄνθρωπον ὡς ἄνθρωπον καὶ νὰ καταβάλλῃ τὴν θεοσέβειαν εἰς τῶν διδασκόμενων τὰς ψυχὰς ὡς βᾶσιν καὶ θεμέλιον τῶν γνώσεων καὶ καθηκόντων οἰουδήποτε ἐπαγγέλματος, τὸ ὅποσον μέλλουν νὰ ἐπαγγεληθῶσιν. «Ἡ γὰρ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν» (Α' Τιμ. δ'· 8). Ἡ πρόοδος καὶ εὐτυχία τῆς πατρίδος κρέματα· ἐκ τῆς ὀρθότητος τῶν παίδων ἀγωγῆς. Προτιμότερον εἶνε νὰ εἶνε ὀλιγομαθεῖς ἀλλ' εὐσεβεῖς καὶ γενναῖοι καὶ ἀληθεῖς φιλοπατρίδες παρὰ νὰ μάθουν οἱ νεώτεροι Ἕλληνας γράμματα πολλὰ καὶ ἐπαρίστερα καὶ διεστραμμένα, στρεβλωθέντες καὶ νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ γενόμενοι περὶ τὰ πονηρὰ καὶ ἀχρεῖα σοφοί.

Ἐν μελέτῃ δημοσιευθείσῃ ἐν τῇ «Πρωτᾷ» (11 Ἰανουαρίου ἐ.ε.) ὑπὸ τοῦ Γερουσιαστοῦ κ. Θ. Τουρκοδασίλη ἐπὶ τῇ θάσει τῶν πρακτικῶν τῆς Γ' Συνελεύσεως τῶν δημοδιδασκάλων ἐν Ἀθήναις, ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπῆρχον δημοδιδάσκαλοι, ἀντιπρόσωποι αὐτῶν. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Α' Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπέμεινε νὰ μὴ γείνη δεκτὸς ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐθνικοῦ Συλλόγου τῶν δημοδιδασκάλων Θεσσαλονίκης. Ἄλλος δὲ ἀντιπρόσωπος διδασκαλικοῦ Συλλόγου εἶπε τὰ ἐξῆς ἐπαναστατικὰ: «Δυστυχῶς εἰς τὰ μέρη ποῦ ἔχει ἐκδηλωθῆ ἡ κάποια ἐργατικὴ δράσις, τὸ Κράτος ἔλαβε μέτρα τρομακτικὰ καὶ πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ἂν θὰ ὑποκύψουμε σ' αὐτὰ ἢ θὰ περιφρουρήσωμε τίς ὀργανώσεις μας», διότι ἐν

τῇ Συνελεύσει δὲν ἐξητάσθησαν τὰ ἐκπαιδευτικὰ θέματα, ὡς θ' ἀνέμενέ τις, ἀλλ' ἐτέθησαν κατὰ μέρος «ἀπὸ τῆν ἀριστερῇ παράταξιν» καὶ ἀπεκρούσθησαν σφοδρῶς. Δι' αὐτοὺς τὰ προέχοντα ζητήματα ἦσαν τὰ οικονομικὰ καὶ αἱ συνδικαλιστικαὶ ἐπιδιώξεις πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ἀπόψεων τῶν ἐπὶ τοῦ Κράτους. Δὲν ἦσαν δὲ καὶ ὀλίγοι ἦσαν 18 ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν Γ. Συνέλευσιν, οὗτοι δὲ ἐξελέγησαν ὑπὸ τῶν ὁμοφρόνων τῶν δημοδιδασκάλων. Δυστυχῶς ὑποστηρίζονται καὶ δὲν ἀποπεμπονται ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῆς παιδείας ἐδάφους καὶ οὕτω, σὺν τῷ χρόνῳ, θὰ κατορθώσων νὰ διαφθεύρουν τὴν νέαν γενεάν διότι «μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ».

Διευθυντῆς Διδασκαλείου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξέρχονται οἱ διδάσκαλοι τῆς νέας μικρᾶς γενεᾶς, δημοσιεύει ὅτι πρέπει ν' ἀποκλεισθῶν τὰ θρησκευτικὰ ἀπὸ τῶν Σχολείων. Δημοσιεύει δὲ τοῦτο εἰς τὸ «Διδασκαλικὸν Βῆμα», τὸ ὅποσον ἀναγινώσκεται ὑπὸ τῶν διδασκάλων. Λέγει δὲ τὰ ἀνεπιστήμονα ταῦτα: «Ὁ κόσμος τῆς θρησκείας καὶ ὁ κόσμος τοῦ Σχολείου ἔρχονται ἀντιμέτωποι». «Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν διδάσκει ἀκόμη πράγματα ποῦ ἡ ἐπιστήμη ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια ἀπέδειξαν ἀνυπαρκτα». Ταῦτα διδάσκει πάντως καὶ εἰς τοὺς σπουδαστὰς τοῦ Διδασκαλείου ὁ μεταρρυθμιστῆς παιδαγωγός, μὴ γνωρίζων ἢ μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅσα οἱ ὄντως σοφοὶ παιδαγωγοὶ ἔγραψαν περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων διὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνίας καὶ ὅσα οἱ σοφοὶ ἐπιστήμονες παντὸς κλάδου περὶ τῆς ἁρμονίας τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἐπιστήμης.

Οἱ παλαιότεροι διδάσκαλοι, καὶ δὴ οἱ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλείας, δὲν ἐγνώριζον μὲν ἴσως πολλὰ, ἀλλ' ἦσαν ἄνθρωποι εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι καὶ μετέδιδον τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, πνεῦμα τῆς ἀληθοῦς θρησκείας καὶ φιλοπατρίας. Διὰ τοῦτο οἱ ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν Σχολείων ἦσαν ἀληθεῖς ἄνθρωποι καὶ Ἕλληνας, ἔτοιμοι νὰ ὑποστοῦν τὰ πάντα καὶ νὰ θυσιάσθων ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γείνη ἐκκαθάρισις τοῦ διδασκαλικοῦ σώματος καὶ νὰ δημιουργήσωμεν διδασκάλους ἱκανοὺς ἀλλὰ καὶ ζηλωτὰς τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀληθείας. Οἱ ἄνθρωποι δηλητηριάζονται ὑπὸ τῶν ψευδῶν διδασκαλιῶν ἀλλοίμονον ὅταν ἔχωμεν καὶ διδασκάλους ψυχροὺς ἢ ἀσεβεῖς. Τὸ ἔθνος δὲν δύναται νὰ εὐημερήσῃ· θὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὰ πλήγματα τῶν ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν, χειροτέρων τῶν ἐξωτερικῶν. Ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας εἶπεν:

«Ἄπας ὁ τοῖς ἀισχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβῆς τίς ἐστι καὶ φορέας πηρός».

(Φάβριος Μυθιαμῶς 10, 10).

† Ο ΓΟΥΡΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ δεκαετηρίς τοῦ Μακαριωτάτου.

Τῆ 10ῃ ἐπερμεσοῦντος συνεπληρώθη δεκαετία ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν τῆς Ἑλλάδος θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Χρυσόστομου. Τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, συμπεσὸν πρὸς μίαν τῶν ταραχωδεστέρων περιόδων τῆς νεωτέρας πολιτικῆς ἡμῶν ἱστορίας, ὡς ἦτο ἀκόλουθον ἐπῆρξε χρυσιμώτατον καὶ διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν, διότι ἐν ταῖς διαδεχομέναις ἀλλήλας πολιτειακαῖς καὶ πολιτικαῖς ἀνωμαλίαις ἐπάλληλα ἐξεπήδων ἐκκλησιαστικοπολιτικὰ ζητήματα σοβαρώτατα, ἢ ἐπιδεινῶς ἢ ἢ ἄστοχος λύσις τῶν ὁποίων θὰ ἐπῆγεν ἀνυπολογίστους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν βλάβας. Εὐτυχῶς ταῦτα οὐ μόνον ἐλάμβανον ἐκάστοτε ὀδυνηρὴν τροπὴν, ἀλλὰ καί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐλύοντο κατὰ τὰς βλέψεις καὶ τὰς εἰσηγήσεις τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας χάρις εἰς τὴν μειριοπάθειαν, τὴν σύνεσιν καὶ τὴν εὐψυχίαν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καὶ τῶν σεβασμιωτάτων αὐτοῦ συνεργατῶν· δύναται δὲ νὰ λεχθῆι ὅτι οὐδέποτε καθ' ἅπασαν τὴν ἐκατονηταετῆ ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐσημειώθησαν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτεύγματα ὅσα καὶ ὅσα κατὰ τὴν λήξαν ἀρχιεπισκοπικὴν δεκαετίαν. Ὅτιω—ἵνα μόνων τῶν κριωτάτων γένηται μνεία—κατὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀπέκτησε τὸν κανονικώτερον πάντων τῶν προηγουμένων Καταστατικὸν νόμον, ἢ Ἱεραρχία τὸ πρῶτον ἀγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὡς τὸ ἀνώτατον διοικητικὸν σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐθεσπίσθη ἢ διοικητικὴ ἀφομοίωσις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ Οἰκονομικὸν Πατριαρχεῖον ἐπαρχιῶν τῶν νέων χωρῶν, ἐθεσπίσθη ἐκκλησιαστικὴ δικονομία, μετερορυθρίσθη ἢ διοίκησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἐλήφθη συστηματικώτερα πρόνοια περὶ τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου διὰ τῶν δύο οἰκονομικῶν ὁργανισμῶν Ο.Λ.Ε.Π. καὶ Τ.Α.Κ.Ε., ἐπὶ πᾶσι δὲ ἐπετεύχθη ἢ ἐσωτερικὴ ἐκκλησιαστικὴ γαλήνευσις μετὰ τὸν προσηγηθέντα κατὰ τὰ ἔτη 1916—1922 σάλον. Ἐπὶ τούτοις κατὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην, παρὰ τὰς πενήτας καὶ ἐργώδεις διοικητικὰς αὐτοῦ μερίμνας, ἢ Α. Μ. ὡς ἐπίτιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν δὲν ἐπανσεν ἀσχολουμένη περὶ τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην, εἰς ἣν σημαντικὰς εἰσηνεγκε διὰ συγγραφῶν συμβολὰς Ἡ «Ἐκκλησία», ἢς ἢ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἴδουσις ὀφείλεται εἰς εἰσηγήσιν τοῦ Μακαριωτάτου αὐτῆς Προέδρου, εὔχεται εὐλαβῶς εἰς τὸν πεπνυμένον τῆς Ἐκκλησίας Προϋφειρέτην ὅπως ὁ Κύριος «πᾶσαν χάριν περισσεύη» (Β' Κορ. θ', 8) εἰς τὴν Α. Μακαριότητα ἐν μακρότητι ἡμερῶν καὶ ὑγείας ἀκμῆ ἐπ' ἀγαθῶ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς καὶ τῆς καθ' ὅλον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίας.

Πάσσαλος πασσάλω...

Ἐν τῷ ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον κυκλοφοροῦντι συμβολισμῶ τῶν γραμματοσήμων ἢ σοβιετικὴ κυβερνήσις ἀνακαλύψασα ἄριστον μέσον πρὸς διάδο-

σιν τῆς ἀθείας καὶ τοῦ κατὰ τῆς θρησκείας μίσους ἐξετύπωσε γραμματόσημα μετ' ἀντιθρησκευτικῶν παραστάσεων. Ἐναντίον τῆς κυκλοφορίας τῶν γραμματοσήμων ἐξηγήθη μετ' ἀγαπητικῆς ὁ κόσμος τῶν φιλοτελιστῶν ἐν τῷ ἐν Βουξέλλαις τελευταίῳ τῶν συνεδρίῳ, ὅπερ ἐψήφισε τὴν ἀξίωσιν πρὸς πάντα τὰ κράτη ὅπως πάντα τὰ ἐκ Ρωσίας μετὰ τοῦ γραμματοσήμου τοῦτον δέματα καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιστρέφονται ἀνέπαφοι. Ἀντιδρῶν κατὰ τῆς μπολσεβικῆς ταύτης ἀποπειράς ὁ ἱαλὸς προσηγορῆς κ. Μουσσολίνη εἰσηγήθη τὴν ἐκτίπωσιν ἱταλικῶν γραμματοσήμων φέροντος ἠνεωγμένον τὸ Ἑδαγγέλιον μετὰ τῆς λέξεως «Evangelium» καὶ ἕνα σταυρὸν. Τὸ καλλίτερον πάντων ἀσφαλῶς θὰ ἦτο ἂν πάντα τὰ ἀποτροπιαζόμενα τὰ μπολσεβικὸν ἀντιθρησκευτικὸν παραλήρημα κράτη συνεγώνονεν νὰ ἐκδοθῆ κοινὸν διεθνὲς γραμματόσημον μετ' ἀναλόγῳ συμβολικῆς παραστάσεως, φορέως τῆς κοινῆς χριστιανικῆς ἰδέας καὶ πίστεως μετὰ διακριτικῶν σημείων ἐκάστον κράτους. Ὅτιω θὰ κατεμαρτυρεῖτο ἢ κοινὴ τῶν χριστιανικῶν κρατῶν ἐν τῇ πίστει ἀλληλεγγύη καὶ ἢ συναισθήσις τῆς ἀνάγκης κοινῶ μετώπου κατὰ τῆς μοναδικῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐπισήμου κρατικῆς ἀθείας.

Βιομηχανία ὑποκριτῶν.

Ὁ καθημερινὸς τύπος ἀνέγραψεν ἐξ ἀφορμῆς τῶν παραστάσεων τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου, ὅτι τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ «Παιδικῶν Κόσμου» κατηργήσθη «Ἐρασιτεχνικὸς θεατρικὸς ὄμιλος» εἰς τὸν ὁποῖον δύναται «νὰ ἐγγραφῆ κάθε παιδάκι πὸν ἔχει κλίσιν διὰ τὸ θέατρον», ἵνα ἐκ τῶν εἰς τὴν ὑποκριτικὴν τέχνην προπονομένων παιδίων συγκροτῆται τὸ σῶμα τῶν μικρῶν ἠθοποιῶν τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου. Παρὰ τὸ ἐνδεχόμενον νὰ κατηγορηθῶμεν ἐπὶ ἀμβλύτητι ἢ καὶ στερήσει τοῦ καλολογικῶ ἀισθητηρίου ἢ καὶ ἐπὶ διωκτικῇ κατὰ τῆς καλλιτεχνίας τάσει, ἐν τούτοις διολογοῦμεν ὅτι ἢ ἀσκήσις μικρῶν παιδίων εἰς τὴν τέχνην τῆς ὑποκρισεως δὲν θὰ ἦρε ἐπ' ὀφελείᾳ τῶν μικρῶν καὶ τῆς κοινοῦτας. Ὑποθέτομεν ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἐμπειροστατωμένη τοῦ πράγματος ἀνάπτυξις, διότι ἀρκεῖ στοιχειώδης ψυχολογικὴ παρατήρησις διὰ νὰ κατανοηθῆ ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ θέατρον μετ' ἴσως θὰ κερδήσῃ καλοῦς ἠθοποιούς, διὰ τὴν κοινοῦτας ὅμως θὰ ἐκκολαφθοῦν οἱ ἐπιτηδειότεροι τῶν ὑποκριτῶν ἐπὶ τὴν κακίην τῆς λέξεως ἔνοιαν.

Βασίλειος Μυστακίδης (†)

Περὶ μεσοῦντα τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον ἐτελεύτησεν ἐν Θεσσαλονίκῃ πλήρης ἡμερῶν ὁ δοκτορὸς Ἄρχων Διδάσκαλος τῆς Μεγάλῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας ἀκάματος ἐρευνητῆς, ἐκ τῶν πολυτίμων δὲ συνεργατῶν τῆς «Θεολογίας» Βασίλειος Μυστακίδης. Ἐπὶ μακρὰ ἔτη διδάξας καρποφόρος ἐν τῇ Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῇ, πλουσίαν δ' ἐπιδείξας ἐθνικὴν καὶ πνευματικὴν δρασίαν καὶ διὰ σοφῶν πραγματειῶν συμβαλὼν μέχρη τῶν ἐσχάτων τῆς τελευτῆς του στιγμῶν εἰς διευκρίνησιν πολλῶν σημείων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας,

ἀπέλανεν ἰδιαζούσης τιμῆς καὶ παρὰ πάντων μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς καὶ ἐν τοῖς τῶν γραμμάτων κύκλοις. Ἐτὴ ἀπ' αὐτοῦ αἰωνία ἡ μνήμη.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικάς συνεδρίας κατὰ τὴν λήξαν ἀβδομάδα, ὡσαύτως δὲ τὸ Πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον χθὲς εἰς τακτικὴν συνεδρίαν.

— Τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱεραποστολῆς συνήλθεν εἰς ἐπανειλημμένας συνεδρίας, ἀπεφασίσα δὲ νὰ τάξῃ ἐπὶ κεφαλῆς ἑκάστης τῶν Διευθύνσεων αὐτῆς μεροφημένους καὶ ἱκανοὺς Κληρικούς.

— Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὄργανισμοῦ Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας προέβη ἤδη εἰς τὸν διαχωρισμὸν τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας σχεδὸν πασῶν τῶν Μονῶν, οὕτως ὥστε ἀπὸ 1 προσεχούς Ἀπριλίου ἀρχεῖται ἡ αὐτοδιοίκησις τῆς διατηρητέας περιουσίας ὑπὸ τῶν Μονῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἀμεσον ἐποπτείας τῶν σεβ. Ἱεραρχῶν.

— Τὸ Κεντρικὸν Δ. Συμβούλιον τοῦ Ταμείου τοῦ Κλήρου διανεῖμαν κατὰ τὴν πρώτην τριμηνίαν τῆς λειτουργίας αὐτοῦ τὸ ποσὸν 2.700.000 δραχμῶν εἰς 5.000 ἀμίσθους ἢ γλιόχρους μισθοδοτούμενους ἐφημερίους τῶν ἐπαρχιῶν, ἀπεφασίσα κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς χθὲς ὅπως κατὰ τὴν δευτέραν τριμηνίαν (Δεκέμβριος 1932, Ἰανουάριος, Φεβρουάριος 1933) διανεῖμη ἕτερον ἶσον περιπλοῦ ποσόν.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐπισκεφθεὶς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ, ὡσαύτως δὲ τὴν Πέμπτην ἐπισκέφη μετὰ τοῦ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

— Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Σπ. Ταλιαδοῦρος δι' ἐγκυκλίω του πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους διέταξεν ὅπως συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἵνα πικνωθῇ τὸ θεῖον Κήρυγμα καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἀπηρεσία ἐν ταῖς φυλακαῖς.

— Διωρίσθη Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ὁ ἱεροδιάκονος Φιλήμων Ζώης, πτυχιώχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

— Ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου αἱ ἐξῆς ἀδειαι: τῷ Σεβ. Μεσσηνιακῆς δεκαήμερος δι' Ἀθήνας, διὰ λόγους ὑγείας· τῷ Σεβ. Ἰωννίνων δεκαπενθήμερος δι' Ἀθήνας δι' ὑπηρεσιακὰς ὑποθέσεις· τῷ Σεβ. Θήρας εικοσήμερος δι' Ἀθήνας· τῷ Σεβ. Θηβῶν καὶ Λεβαδείας πενθήμερος δι' Ἀθήνας· τῷ Σεβ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας δεκαήμερος διὰ Θεσσαλονίκην· τῷ Σεβ. Ἀργολίδος δεκαήμερος παρτάσις τῆς δι' Ἀθήνας ἀδείας.

— Παρ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς πολιτείας εἰς τὴν Νάξου μᾶς καταγγέλλεται, ὅτι ἐξασκεῖται ὁ προσηλυτισμὸς τῶν ἐλληνοπαίδων ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Καθολικῆς Σχολῆς· οὕτω προχθὲς προπαγανδισθέντες διὰ τῶν γνωστῶν μέσων προσηλυτίσθησαν δύο μαθητρίαι. Ὁ λαὸς τῆς Νάξου διατελεῖ ἀνάστατος διὰ τὸ πρᾶξιμόσημα. Ἐγένοντο αἱ δέουσαι ἐνέργειαι πρὸς ἐξουδετέρωσιν καὶ ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος προέβη εἰς ἐνεργείας παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ, ὅπως προκειμένον περὶ διορισμοῦ ψαλτῶν καὶ γενωκόων μὴ δεσμεύῃ τὸν Μητροπολίτην ἢ ἀπουσία προτάσεως παρὰ τῶν Ἐκκλ. Ἐπιτρόπων, καὶ συνεπῶς ὁ Μητροπολίτης, ὅταν ἔχῃ λόγους πνευματικούς, θὰ δύναται νὰ διορίξῃ ἢ ἀπολύῃ αὐτούς. Συνεπῶς ἀνεστάλη ἡ ἀποστολὴ ἐγκυκλίου εἰς τοὺς σεβ. Ἱεράρχας.

— Ὁ σεβ. πρ. Φλωρίνης δι' αἰτήσεώς του ἀναγνωσθεῖσης ἐν τῇ συνεδίῳ τῆς 14 τρ. ἐζητήσατο συγγνώμην παρ' αὐτῆς βεβαιώσας, ὅτι παρεξηγήθη ἢ ἐν τῷ «Παρασάφ»

περὶ Ἱεραποστολῆς διάλεξις αὐτοῦ. Ἡ Ἱ. Σύνοδος λαβούσα ὑπ' ὄψει τὴν ἔμπρακτον μετάνοιαν αὐτοῦ προήχθη εἰς ἀπόφασιν νὰ ἐπιτιμῆται μόνον αὐτὸν καὶ δηλώσῃ, ὅτι ἐν ὑποτροπῇ θὰ ἐφαρμόσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων διαγορευόμενα.

— Ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ὑπὸ τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ Καταστατικοῦ τῆς ἑσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ἐτέθη ἡ ὑπογραφή τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆτος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Ρουμπάνη.

— Δι' Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐνεκρίθη συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3045 καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκειάς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς τὴν περιλαμβανομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 583 πρακτικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μελωδικαὶ ἀσκήσεις Βυζαντινῆς Μουσικῆς» βιβλίον τοῦ κ. Κ. Δ. Παπαδημητρίου εἰς διδασκτικὸν πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν καὶ τῶν Διδασκαλείων διὰ τὴν πενταετίαν 1933—1937. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη παμψηφεί, καθὼς διὰ τοὺς ἐν ταῖς εἰσηγητικαῖς ἐκθέσεσιν ἀναφερομένου λόγους τὸ βιβλίον τοῦτο (ἐγκυκλιωμένη καὶ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου) ἀνταποκρίνεται πληρέστατα πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδιωκόμενους σκοπούς. Οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου ἐξαίρουσι μετ' ἐγκωμιαστικῶν κρίσεων τὴν μεθοδικότητα τοῦ βιβλίου τούτου, φέροντες τὴν σφραγίδα ἀναμφισβητήτου ἀθθεντίας, ἀναφέρουσι δ' αὐτὸ ὡς πρῶτον μεταξὺ πάντων τῶν κριθέντων διδασκτικῶν βιβλίων τῆς Μουσικῆς.

— Ἐκτὸς τοῦ συνήθους κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου ἐν τοῖς κεντρικοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν προνοίᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου γίνονται τοῦτο καὶ ἐν μικροτέροις ναοῖς ἢ ἐν ναοῖς στερουμένοις Ἱεροκήρυκος. Οὕτω κατὰ τὴν ἱεράν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισιῶν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὠμίλησαν ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ καθεδρικῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ δὲ Σεβασμιώτατοι συνοδικοὶ καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Ἀρχιερεῖς ὅπου ἐχοροστάτησαν.

— Ἐπίσης ἐκήρυξαν: Ἐν Πειραιεὶ: 1) Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Ἰάκωβος Βαβανιάτος ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἁγίας Σοφίας—Πειραιῶς. 2) Ὁ Ἱεροκήρυξ Ἀττικῆς Ἀρχιμ. Παντελ. Παπαγεωργίου, ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας—Πειραιῶς. 3) Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου, ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Παντελεήμονος (Ταμνουρίου)—Πειραιῶς, 4) ὁ Ἀρχιμ. Πολύκαρπος Λιάσης ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος—Δραπετσῶνος, 5) ὁ Ἀρχιμ. Θεόκλητος Σφήνας, ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Διονυσίου—Πειραιῶς, 6) ὁ Ἀρχιμ. Θεόκλητος Σούλης ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Νεΐλου—Πειραιῶς, 7) ὁ Ἀρχιμ. Νεκτάριος Καπετανάκης ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Γεωργίου (Κουτσουκαρίου), 8) ὁ Πρωτ. Γεώργιος Μακρῆς ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίας Παρασκευῆς (Ν. Καλλιπόλεως), 9) Ὁ Πρωτ. Βασίλειος Χούλης ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Φανουρίου—Δραπετσῶνος, 10) ὁ Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Ἀσημακόπουλος ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Γεωργίου (Νέας Κοκκινιάς), 11) ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος Χρυσόστομος Μπόγδης ἐν τῷ ἱ. ναῷ Μυρτιδιωτίσσης (Νέου Φαλήρου), 12) ὁ ἱεροδιάκονος Χρυσόστομος Ταβλαδουράκης ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας (Νέας Κοκκινιάς). Ἐν Ἀθήναις: 1) Ὁ Ἱεροκήρυξ Ἀττικῆς Ἀρχιμ. Χριστοφόρος Παπουτόπουλος ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Παύλου, 2) ὁ Ἀρχιμ. Χρυσότ. Ἀγγελιδάκης ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Νικολάου (Κουκάκι), 3) ὁ Ἀρχιμ. Ἀνδρέας Μαντούδης ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Γεωργίου (Δουρνοῦτη), 4) ὁ Ἀρχιμ. Κύριλλος Ζαχόπουλος ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Λαζάρου (Βύρωνος), 5) ὁ Ἀρχιμ. Προκόπιος Παπαθεοδώρου ἐν τῷ ἱ. Ναῷ ἁγίας Φωτεινῆς (Νέας Σμύρνης), 6) ὁ Αἰδεσ. Οἶκον. Νικόλ. Λαμπρόπουλος ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίων Ἀποστόλων (Συν. Ὑμητοῦ), 7) ὁ Πρωτοπρ. Λουκάς Παπαναστασίου ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Δημητρίου (Ἀμπελοκήπων), 8) ὁ Αἰδεσ. πρεσβ. Θωμᾶς Παταγιανόπουλος ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίου Γεωργίου (πρῶτην Β'. Νεκροταφείου), 9) Ὁ Αἰδεσ. Οἶκον. Θεμιστοκλῆς Παπακωνστατινοῦ ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁγίας Τριάδος (Ἀμπελοκήπων), 10) ὁ Ἀρχιμ. Ἰγνώτιος Γιαννακόπουλος ἐν τῷ ἱ. ναῷ ἁ-

γίου Βασιλείου (Ρούφ), 11) ὁ ἀρχιμ. Βασίλειος Πατέρας ἐν τῷ ἱ. ναῶ ἁγίου Θωμᾶ (Ἀμπελοκήπων), 12) ὁ αἰδεσ. Οἶκον. Ἰωάννης Σακκάς ἐν τῷ ἱ. ναῶ ἁγίου Ἀντωνίου (Πατησίων), 13) ὁ ἀρχιμ. Μεθόδιος Κοντοστάνας ἐν τῷ ἱ. ναῶ ἁγίων Ἀναργύρων (Ψυρρῆ), 14) ὁ ἀρχιμ. Σπυρ. Ἀλεβιζάτος ἐν τῷ ἱ. ναῶ ἁγίου Ἀνδρέου (Πετραλίων) 15) ὁ ἀρχιμ. Γ. Παπαγεωργιάδης ἐν τῷ ἱ. ναῶ ἁγίου Νικολάου (Κάτω Πατησίων), 16) ὁ ἀρχιμ. Πορφ. Κυριακίδης ἐν τῷ ἱ. ναῶ Ὁσίου Μελετίου (Σεπολίων), 17) ὁ πρῶην Μέγ. Πρωτοσύγκελλος Παντελ. Χρυσόχος ἐν τῷ ἱ. ναῶ ἁγίων Πάντων (Χαροκόπον) καὶ 18) ὁ ἀρχιμ. Γεωμανὸς Βαρικόπουλος ἐν τῷ ἱ. ναῶ ἁγίων Ἀναργύρων (Παλ. Φαλήρου).

—Ἡ τακτικὴ φιλανθρωπικὴ κίνησις ἐν τῇ Μητροπόλει Μαρωνείας διενεργεῖται ἀπ' ἑνὸς ὑπὸ τοῦ παραρτήματος τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος καὶ ἀπ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου. Τὸ Παράρτημα τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος τελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου. Ἐχει δύο τμήματα, ἡτοι τὴν Ἀδελφότητα «Ροδόπην», ἣς συντηρεῖ τὸν «Παιδικὸν Σταθμὸν», καὶ τὴν Ἀδελφότητα «Εἰρήνην» συντηροῦσαν τὸ «Μαθητικὸν Συσσίτιον». Καὶ εἰς μὲν τὸ Μαθητικὸν Συσσίτιον σιτίζονται ἀπαξ τῆς ἡμέρας, τὴν μεσημβρίαν, λαμβάνοντες κατάλληλον καὶ ἐπαρκῆ τροφὴν 300 ἀπορομαθηταὶ τῶν σχολείων· εἰς δὲ τὸν Παιδικὸν Σταθμὸν παραμένουσι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας περιθαλπόμενα, διαπαιδαγωγούμενα καὶ σιτιζόμενα τρεῖς τῆς ἡμέρας περὶ τὰ 80 νήπια μέχρις ἡλικίας 5 ἐτῶν, τῶν ὁποίων αἱ μητέρες ἐργάζονται τὴν ἡμέραν, τὴν δ' ἑσπέραν ἐπιστρέφουσαι ἐκ τῆς ἐργασίας παραλαμβάνουσι ἐκ τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰς κατοικίας τῶν. Ἡ ὅλη δαπάνη διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Μαθητικοῦ Συσσιτίου καὶ τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς 350 χιλ. δραχμῶν, ἐξ ὧν τὸ 1)3 περίπου χορηγεῖται παρὰ τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Δήμου Κομοτηναίων, τὰ δὲ λοιπὰ 2)3 εἰσπράττονται παρὰ τῶν ὁμογενῶν Κομοτηνῆ· διὰ τακτικῶν συνδρομῶν, δωρεῶν, ἐορτῶν, τελετῶν κτλ. Τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον κατὰ μὲν τὰ πρῶτα ἔτη τῆς συστάσεώς του εἶχε τὸν χαρακτήρα τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἐτέλει ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου, τὸ δὲ πλεῖστον τῆς δαπάνης αὐτοῦ κατεβάλλετο ὑπὸ τοῦ Κράτους· πρὸ ἑξαετίας δὲ συνετάχθη νέος κανονισμός, ἐν ᾧ ἐπρωτάνευσεν ὁ δημοτικὸς τοῦ Νοσοκομείου χαρακτήρ, ἡ προεδρεία ἀνετέθη εἰς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δήμου, ὁ δὲ Μητροπολίτης ἔχει τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν· ἐν αὐτῷ νοσηλεύονται κατ' ἔτος περὶ τοὺς ἑνεακακοσίου ἀσθενεῖς, ἐξ ὧν μόνον περὶ τοὺς 60 ἐπὶ πληρωμῇ, ἐκτελοῦνται κατ' ἔτος δωρεὰν συνταγαὶ φαρμάκων περὶ τὰς 6.650 δι· ἔξωτερικοὺς ἀσθενεῖς καὶ περὶ τὰς 4.600 διὰ τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Νοσοκομείου· ἡ ἐτησίᾳ δαπάνη ἀνέρχεται εἰς ἕν ἑκατομῦρον περίπου, καταβαλλόμενον σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου παρὰ τοῦ Δήμου Κομοτηναίων· οἱ ἱατροὶ τοῦ Νοσοκομείου εἶναι 3, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἑσωτερικούς· Ἡ δὲ ἔκτακτος φιλανθρωπικὴ κίνησις ἐάν μὲν ὀφείληται εἰς αἰτία γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος διενεργεῖται δι' ἐπὶ τούτῳ συνιστωμένων ἐπιτροπῶν, αἰτινες πάντοτε τελοῦσιν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἀντίμου, ὡς ἄλλοτε ἡ τῆς διατροφῆς καὶ περιθάλψεως τῶν προσφύγων, ἡ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν, ἡ τῶν σεισοπαθῶν, ἡ τῶν πλημμυροπαθῶν καὶ ἤδη ἡ τῶν λαϊκῶν συσσιτίων ὑπὲρ τῶν ἀνέργων· ἐάν δὲ ἀφορᾷ τὴν παροχὴν ἐκτάκτων βοηθημάτων εἰς ἐνδεεῖς καὶ πάσχοντας χρήζοντας βοηθείας, αὕτη διενεργεῖται εἴτε ἀπ' εὐθείας, παρὰ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου ἐκ τοῦ ἰδίου του βαλαντίου δι' ἀναλόγων πρὸς τὰς περιστάσεις μεγάλων ἢ μικρῶν ποσῶν, ἡ καὶ ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ταμείων, εἴτε δι' ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῶν, ἐν αἷς μετέχει πάντοτε καὶ ὁ Ἐπίτροπος τοῦ Μητροπολίτου καὶ αἰτινες διανέμουσι βοηθήματα εἰς χρήμα ἢ εἰς εἶδη εἰς τοὺς ἐν φυλακαῖς, τοὺς πάσχοντας καὶ ἐνδεεῖς τακτικῶς μὲν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, ἐκτάκτως δ' ἐπὶ ποικίλαις ἄλλαις ἀφορμαῖς, προερχόμενα ἐκ συνεισφορῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ταμείων, τοῦ Δήμου Κομοτηναίων καὶ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων Ἀδελφοτήτων

ὡς καὶ ἐξ ἰδιωτικῶν συνδρομῶν, ἐν αἷς τὴν πρώτην θέσιν, κατὰ κρατοῦν πανταχοῦ ἔθος, κατέχει πάντοτε ὁ Μητροπολίτης. Τὸ ὀλικὸν δ' ἐτήσιον ποσὸν τῆς ἐκτάκτου ταύτης φιλανθρωπικῆς κινήσεως ἐν ὁμαλαῖς περιστάσεσι κυμαίνεται ἐτησίως ἀπὸ 70—100 χιλιάδων δραχμῶν· ἐν ἐκτάκτοις δὲ περιστάσεσιν αὐξάνεται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν.

—Ἐν Καλάμαις τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας λειτουργοῦσιν ἕξ Ἐνοριακὰ Φιλόπρωχα Ταμεῖα ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου κ. Μελετίου μετὰ ἱκανῆς δράσεως ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως. Οὕτως ἀπὸ Ἀπριλίου μέχρι 1ης Δεκεμβρίου 1931 συνελέγη χρηματικὸν ποσὸν δραχ. 108.000 καὶ ἐξ αὐτοῦ διετέθησαν κατὰ τὸ χροنيκὸν τοῦτο διάστημα ὡς βοηθήματα εἰς πτωχὰς οἰκογενεῖας δραχμαὶ 96.000. Ἐκτὸς τούτων συνελέγησαν κατὰ Δεκέμβριον περὶ τὰ δραχμῶν καὶ ἐξ αὐτῶν διενεμήθησαν κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν Χριστουγέννων περὶ τὰς 48.000. Τὸ παράδειγμα τῆς πόλεως ἐμμήθησαν καὶ ἄλλαι πόλεις καὶ χωρία τῶν τῆς Δῆμων τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας. Ἐπίσης τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Μητροπολίτου συνέστη Ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐροῶν ὑπὲρ τῶν ἀνέργων ἐργατῶνδ' οὗ· διετέθησαν 52.000 δραχ.—Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἐν Καλάμαις λειτουργοῦσιν ἑπτὰ, ἐννεμήκοντα δὲ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ χωρίοις, κατηχηταὶ δὲ εἶναι οἱ ἐφημέριοι, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ διδάσκαλοι. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἐπιμέλεια καὶ προθυμία τῶν μαθητῶν, ἡ δὲ ἐντύπωσις παρὰ τῇ κοινωνίᾳ ἀρίστη. Εἰς πάντα τὰ κατηχητικὰ Σχολεῖα φοιτῶσι περὶ τὰς τέσσαρας ἕως πέντε χιλιάδας μαθητῶν. Πάντες οὗτοι πρὸ τῶν Χριστουγέννων ἐξομολογοῦνται καὶ μεταλαμβάνουσι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, τελοῦσι δ' ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ἱεροκήρυκος.—Τὸ κήρυγμα ἐν τῇ πόλει διενεργεῖται ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου, τακτικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ θεολόγου κ. Σωτηρίου Σπέντζουρα καὶ τοῦ Ἱεροκήρυκος Ἀρχιμ. Πολυκάρπου, ὅστις, ἐκτὸς τοῦ ἐπ' ἐκκλησίας κηρύγματος ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς χωρίοις, κηρύττει καὶ κατὰ Κυριακὴν ἑσπέρας ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Λαΐκῆς Σχολῆς ἐνθα μέγα πλῆθος συρρέει· ἡ δρᾶσις τοῦ ἐν λόγῳ κληρικοῦ ὁμολογεῖται ἀξιὰ πολλοῦ ἐπαίνου. Ἄλλ' ἐν τῇ μητροπόλει σημειοῦται καὶ ἄλλη δρᾶσις, περὶ ἧς ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισεν ὅπως πᾶσαι αἱ ἐν Ἀμερικῇ νέαι ρουμανικαὶ κοινότητες ἀποτελέσωσιν ἰδίαν ρουμανικὴν Ἐπισκοπὴν.

—Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, προστάτου τῆς ἐν Κιωνοβίῳ Θεολογ. Σχολῆς, ἐτελέσθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Σχολῆς πανηγυρικὴ λειτουργία συμπανηγυριζούσης ὁλοκλήρου τῆς πόλεως καὶ ἱεροργουόντος τοῦ σεβ. μητροπολίτου Βεσσαραβίας κ. Γουρίου μετὰ πληθύς ἱερέων καὶ διακόνων. Τὴν ἱεροτελεσίαν παρηκολούθησαν οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ φοιτηταὶ καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Καὶ ἐν μὲν τῷ ναῶ ἐμίλησεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς πανοσιολογ. Ἀρχιμ. Σκριμπάν, ἐν δὲ τῇ Σχολῇ ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν κ. Ποπέσκου-Μοσιὰτ ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ ἁγ. Ἀθανάσιος ὡς φιλόσοφος καὶ ὡς παιδαγωγός».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Βιδίνης κ. Νεόφυτος συμπληρώσας τετραετίαν ὡς Πρῶεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐπανεξελέγη καὶ διὰ τὴν ἐπιούσαν τετραετίαν.

—Τῇ 25 ἰσταμένου ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου θὰ τελεσθῇ ὁ καθαγιασμός τοῦ ἤδη ἀνοικοδομηθέντος καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Σόσιας, ὅστις εἶχε καταστραφῆ κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν,

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΔΕΥΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ζ΄ΧΝΩΝ ΑΛΕΞ. ΑΝΔΡΟΣ, Πρόεδρος
 † ΕΔΕΛΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ, Ταμίας
 † ΘΕΣΣΑΛΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ, Γραμματεὺς

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
 Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΣΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3
 ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
 ΜΑΘΗ ΚΑΡΙΩΝ ΔΡΧ. 60. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΔΡΧ. 30
 ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωνται: Περιοδικὸν Ἐκκλησία. Γραφεῖα I. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται: Γραφεῖα Ἐκκλησίας, Ἀρχιεπισκοπὴν.

ΣΥΡΙΑΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΝΔΙΩΝ

Ἐν Ἰνδίας ὑφίσταται συριακὴ Ἐκκλησία ἀνάγουσα τὴν ἰδρυσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἀπόστολον Θωμᾶν, ἐφ' ᾧ καὶ θεωρεῖ ἑαυτὴν ὡς μίαν τῶν ἀρχαιοτάτων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀριθμεῖ δὲ σήμερον περὶ τὰς 338,000 Σύρους ὑποκειμένους εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας· πλὴν αὐτῶν ὑπάρχουσι καὶ 140,000 εὐαγγελικοὶ Σύροι. Αἱ δύο αὐταὶ μερίδες διαφέρονται ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν μνημοσύνων καὶ τῆς ἐπικλήσεως τῶν ἁγίων, ἀλλὰ διαφλέγονται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν χριστιανικὸν κλάδον. Πλὴν τούτων ὑπάρχουσι καὶ 500,000 συροκαθολικοὶ τελοῦντες ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΣΣΥΡΙΩΝ

Τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας παραιτηθείσης τῆς ἐπὶ τοῦ Ἰράκ ἐντολῆς, οἱ ἐν τῷ βορείῳ τῆς χώρας ταύτης τμήματι διαβιούντες ἀσσύριοι χριστιανοὶ ἤρχισαν ἀνησυχουῦντες περὶ τῆς περαιτέρω ἀπέναντι αὐτῶν στάσεως τῶν μουσουλμάνων ἐνεκα τῶν συμπαιθειῶν τῶν χριστιανῶν πρὸς τὴν τῶς ἐντολοδόχον δύναμιν κατὰ τε τὸν πόλεμον καὶ μετ' αὐτόν. Ὁ πατριαρχὴς αὐτῶν προέβη εἰς ἐνεργείας παρὰ τε τῆ βρετανικῆ κυβερνήσει τοῦ Λονδίνου, ἥτις, πρὸ τῆς ἐκ τοῦ Ἰράκ ἀποχωρήσεως, πολλὰς ἐπεδαψίλευσεν εἰς τοὺς ἐν λόγῳ χριστιανοὺς ὑποσχέσεις περὶ μελλούσης αὐτῶν ἐξασφαλίσεως, καὶ παρὰ τῆ Κοινωνίᾳ τῶν Ἑθνῶν ὅπως ἢ ἀποτελέσωσιν αὐτόνομον ὁμάδα, ἢ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς θρησκευτικὴ ἐν τῷ κράτει τοῦ Ἰράκ μειονότης. Ἡ Κ. Τ. Ε. κατήρτισεν ἐπιτροπὴν ἐξ ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας, Τσεχοσλαβικίας καὶ Νορβηγίας, ὅπως ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα καὶ εἰσηγηθῆ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ συμβούλιόν της.

ΡΩΜΑ·Ι·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἐπὶ τῆς πίστεως καὶ τῶν ἡθῶν συνέλευσις τῶν καρδιναλίων προέτεινε τὴν ἐν τῷ Κατάλογῳ τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων (Index librorum prohibitorum) καταχώρισιν τοῦ προσφάτου συγγράμματος τοῦ Ernest Buonaiuti «La Chiesa Romana (Milan, 1933)». Ἡ πρότασις ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Α. Α. τοῦ Πάπα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου, Περί τῆς συγχρόνου πνευματικῆς δράσεως καὶ κοινωνικῆς προνοίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀθήνησι, τύποις «Φοῖνικος», 1933. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐκκλησίας.

† Μητροπολίτου Ἀθηνῶν τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων, Ὁ θεσμὸς τῶν Συγγέλλων ἐν τῷ Οἴκου· μινικῷ Πατριαρχείῳ Μέρους πέμπτου. (Ἀνατύπ. ἐκ τῆς Ἐπιτελείδος τῆς Ἐταιρείας Βυζαντ. Σπουδῶν). Ἀθήνησι, τύποις «Ἐστίας», 1932. Ἡ πραγματεία αὕτη τοῦ σεβ. σ. ἐρχεται νὰ δλοκληρώσῃ τὸ ὅλον αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐν τῷ τίτλῳ θεσμοῦ ἔργον, τὸ ὅποσον ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως ἐξαντλητικὸν τοῦ θέματος. Διότι ἐν τῷ τεύχει τούτῳ παρῆται ὁ κατάλογος πάντων σχεδὸν τῶν μετὰ τὴν ἄλλοσιν χρηματισάντων Μεγάλων πρωτοσυγγέλλων τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως· λέγομεν δὲ «σχεδόν», διότι, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς ὁ σ. ἀναφέρει, οἱ παλαιότεροι πατριαρχικοὶ κώδικες εἶνε πλήρεις χασμάτων, ἀνελλιπῆς δὲ σειρά τῶν πρωτοσυγγέλλων ἐμφανίζεται μόνον ἀπὸ τοῦ ἐτους 1739. Ἡ πραγματεία εἶνε συντεταγμένη μετὰ τῆς διακρινούσης τὸν σεβ. σ. ἐπιμελοῦς ἀκριβολογίας.

Ἐθνεγίον Μιχαηλίδου Καθηγητοῦ, Διευθυντοῦ τοῦ Ἐκκλησι. Φάρου, Κλείς Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου ἦτοι Εὐρετήριον τῶν τριάκοντα τόμων τοῦ 1908—1932. Ἀλεξάνδρεια, Πατριαρχ. τυπογραφεῖον 1933. Ὁ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τετάρτου αἰῶνος τοῦ Ἐκκλησι. Φάρου Ἀλεξάνδρεια ἐκδοθεὶς πανηγυρικὸς τόμος ἔσχεν ὡς συμπλήρωμα τὴν ἐκδοσιν τῆς παροῦσης Κλειδός, ἥτις, κατακλείουσα τὴν πρώτην εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ καλλίστου περιοδικοῦ θεολογικοῦ συγγράμματος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξάνδρεια, χρησιμεύει ἅμα καὶ ὡς ὁ ἀπαραίτητος μίτος, ὁ δυνάμενος νὰ ὀδηγήσῃ εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς εἰς τὸν τριακοντάτομον θεολογικὸν του λαβύρινθον. Τὸ Εὐρετήριον συνετάχθη μετὰ τῆς διακρινούσης τὸν διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ λεπτολόγου ἀκριβείας. Οὕτω ἴδιος πίναξ ἐμφανίζει πάντας τοὺς ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τοῦ νῦν συνεργάτας τοῦ περιοδικοῦ, ἄλλοι περιέχει τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ κατὰ τόμους, τρίτος παρέχει τὰ περιεχόμενα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν τῶν ὀνομάτων τῶν συνεργατῶν, ἐν τετάρτῳ κατατάσσονται τὰ περιεχόμενα τοῦ καθ' ἑλὴν ἀλφαβητικῶς, πέμπτος κατονομάζει τὰ κυριώτερα τῶν ἐν τοῖς τόμοις του κριθέντων ἔργων, ἔκτος ἀπαριθμεῖ πάσας τὰς ἐκ τῶν δημοσιεύσεων του γενομένας ἀνατυπώσεις, ἄλλος δὲ κατάλογος ἀποτελεῖ οἰομένους μνημονεύοντες στήλην, ἐν ἧ εἶνε ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἐν Κυρίῳ ἀναπαυθέντων συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ. Εἶνε περιττὸν νὰ τονισθῆ ἡ χρησιμότης τοῦ Εὐρετηρίου τούτου, τὸ ὅποσον θὰ στεύσῃ νὰ ἀποκτήσῃσι πάντες οἱ εὐτυχίσαντες νὰ ἔχωσιν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ των πλήρη τὴν σειράν τῶν τόμων τοῦ Ἐκκλησι. Φάρου. Ὁ φιλοπονήσας τὸν ἐπιστημονικὸν τοῦτον ὀδηγὸν εἶνε ἀξίως θερμοῦν συγχαρητηρίων διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐργάδου τούτου πανήματος. δι' οὗ εὐκολύνει τὰς μελέτας τῶν θεολόγων ἐρευνητῶν.

—Τὸ τριμηνιαῖον τεύχος τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδομένου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς» (Νοεμβρ. 1932—Ἰαν. 1933) καταλαμβάνει δλόκληρον μελέτη τοῦ σεβ. πρ. Λεοντοπόλεως κ. Σωφρονίου περὶ τοῦ Νεοφύτου Μαυρομάτη μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀρτης (τη' αἰ) ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ Ἀρχείου αὐτοῦ, σωζομένου ἐν κώδικι τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγ. Ὁρους καὶ ὑποβληθέντος εἰς ἀστηράν κριτικὴν ἔρευναν.

Βοστώνης Ἰωακείμ, Οἱ κίνδυνοι τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἐλληνισμοῦ καὶ τὰ μέσα τῆς διασώσεως αὐτοῦ. Βοστώνη, Σεπτ. 1926. Ἐν τῷ τεύχει τούτῳ περιλαμβάνονται δύο μελέται τοῦ σεβ. σ. ἀναδημοσιευθεῖσι ἐκ τοῦ «Ἐθν. Κήρυκος» τῆς Ν. Ὑόρκης φροντίδι τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέρου τῆς ἐπισκοπῆς Βοστώνης, ἐπιθυμούντος νὰ ἐξεργήσῃ διὰ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρμοδίων πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ κινδυνεύοντος νὰ ἀφανισθῆ Ἐλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, ὡς λέγεται ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ τεύχους.